Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' —Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουλίου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ 30

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἰσχυρὸν φύσημα καὶ θορυβώδες ἠκούσθη, ἐν ᾧ συγχρόνως ἀνέκυψε μία πελωρία κεφαλή, σιαγόνες ὡπλισμέναι μὲ ἰσχυροὺς χαυλιόδοντας, καί, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν παραδόξους ἀλλ' ἀκριβεῖς παρομοιώσεις, « ἐσωτερικὸν στόματος ὅμοιον πρὸς σωρὸν κρεάτων κρεοπωλείου, καὶ ὀφθαλμοὶ ὁμοιάζοντες πρὸν τὸν φεγγίτην ὁλλανδικῆς καλύβης ! » Οὕτως ἐκφράζονται μερικοὶ περιηγηταί, ἐξαιρέτως εὐφάνταστοι.

Ἱπποπόταμοι ἀπαντῶνται ἀπὸ τοῦ Εὐέλπιδος Ἀκρωτηρίου, μέχρι τῆς εἰκοστῆς τρίτης μοίρας βορείου πλάτους. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον εὑρίσκονται εἰς τοὺς ποταμοὺς τῶν ἀπεράντων ἐκείνων χωρῶν, εἰς τὰ ἕλη καὶ εἰς τὰς λίμνας. Ὁπωσδήποτε, κατά τινα ὑπόθεσιν ἡ ὁποία ἔγινεν, ἂν τὸ ρίον Γιοχάουζεν ἦτο τωόντι ποταμὸς ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον, δὲν εἶχον νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ ἐπιθέσεις τοιούτων ἀμφιβίων, διότι δὲν ἀναφαίνονται ποτέ, παρὰ μόνον εἰς τὸν ἄνω Νεῖλον.

Ὁ Ἱπποπόταμος εἶνε ζῷον τρομερὸν μολονότι χαρακτῆρος ἡμέρου. Ὅταν, δι' ἕνα λόγον ἢ δι' ἄλλον, ἐξερεθισθῇ, ὅταν αἰσθανθῇ πόνον, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τον καμακίζουν, μαίνεται, ἐπιπίπτει μὲ λύσσαν κατὰ τῶν κυνηγῶν, τοὺς καταδιώκει κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, ἐφορμᾷ κατὰ τῶν πλοιαρίων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἱκανὸς νὰ καταβυθίσῃ μὲ τὸν ὄγκον του ἢ νὰ συντρίψῃ μὲ τὰς σιαγόνας του, ἀρκετὰ ἰσχυρὰς ὥστε νὰ κόψουν μίαν χεῖρα ἢ ἕνα πόδι.

Βεβαίως, κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας τῆς σχεδίας,—οὔτε αὐτὸς ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὅσον μανιώδης κυνηγὸς καὶ ἂν ἦτο, — δὲν εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ τὰ βάλῃ μὲ τοιοῦτον ἀμφίβιον. Ἀλλ' ἂν τὸ ἀμφίβιον εἶχεν ὄρεξιν νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ;. . ἂν ἐφώρμα κατὰ τῆς σχεδίας, ἂν συνεκρούετο πρὸς αὐτήν, ἂν την ἐπίεζε μὲ ὅλον τὸ βάρος του, τὸ ὁποῖον φθάνει κάποτε εἰς δισχίλια χιλιόμετρα. ἂν την ἐκτυποῦσε μὲ τοὺς φοβερούς του χαυλιόδοντας, τί θὰ ἐγίνοντο ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ; . .

Τὸ ρεῦμα ἦτο τότε ταχύ, καὶ ἴσως θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ το ἀκολουθήσουν ἁπλῶς, ἀντὶ νὰ πλησιάσουν εἰς καμμίαν ὄχθην· ὁ ἱπποπόταμος θὰ διηυθύνετο μὲ τὸ ρεῦμα. Εἰς τὴν ξηράν, ἄλλως τε, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἀποφύγουν εὐκολώτερα τὰς ἐπιθέσεις του, διότι ὁ ἱπποπότομος δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινῆται ταχέως μὲ τοὺς κοντούς του πόδας καὶ μὲ τὴν πελωρίαν του κοιλίαν, ἡ ὁποία σύρεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ χοῖρον παρὰ μὲ ἀγριόχοιρον. Ἀλλά, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ρίου, ἡ σχεδία θὰ ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του, θὰ την ἔκαμνε κομμάτια καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι οἱ ἐπιβάται θὰ ἠδύναντο κολυμβῶντες νὰ φθάσουν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς εἰς τὴν ὄχθην, ὁποία ὅμως δυσχέρεια καὶ βραδύτης ! διότι θὰ ἦσαν τότε ἠναγκασμένοι νὰ κατασκευάσουν δευτέραν σχεδίαν.

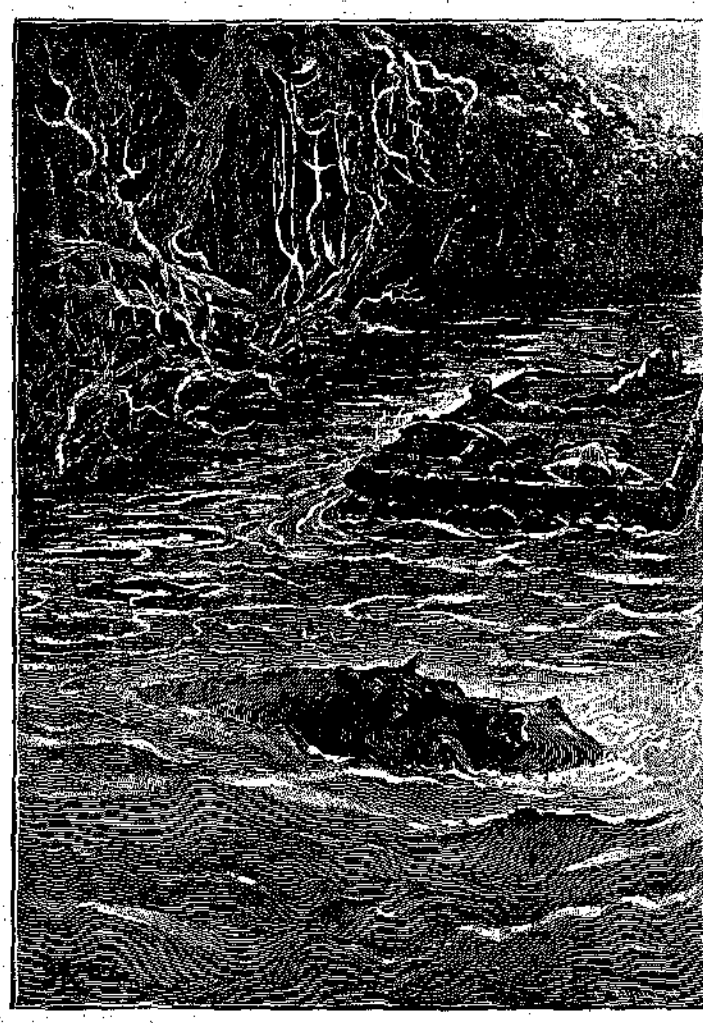

«Ὅλοι ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς σχεδίας.» (Σελ. 233, στηλ. γ')

— Πρέπει νὰ περάσωμεν χωρὶς νὰ μας ἰδῇ, εἶπεν ὁ Κάμης. Ἂς ἐξαπλωθῶμεν, ἂς μὴ κάμωμεν κανένα κίνημα, κανένα κρότον, καὶ ἂς εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ πέσωμεν εἰς τὸ νερόν, ἂν παρουσιασθῇ ἀνάγκη.

— Σὲ πέρνω ἐπάνω μου. Λάγκα ! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Ἔγινεν ὅπως εἶπεν ὁ ὁδηγός. Ὅλοι ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς σχεδίας. τὴν ὁποίαν τὸ ρεῦμα παρέσυρε μὲ ἀρκετὴν ταχύτητα. Μὲ τὴν στάσιν αὐτήν, ὑπῆρχεν ἐλπὶς ὅτι δὲν θὰ τους ἔβλεπεν ὁ ἱπποπόταμος.

Μετ ὀλίγας στιγμάς, οἱ κλονισμοὶ τῆς σχεδίας τοὺς ἔκαμαν νὰ ἐννοήσουν, ὅτι διέσχιζαν

τὰ ὕδατα τὰ ὁποῖα συνετάρασσε τὸ πελώριον ζῷον. Ἤκουον συγχρόνως καὶ τὸ ἰσχυρὸν φύσημα, τὴν θορυβώδη ἀναπνοὴν τοῦ ἱπποποτάμου, ἓν εἶδος παρατεταμένου γρυλλισμοῦ χοίρου.

Διῆλθον μερικὰ δευτερόλεπτα μὲ μεγάλην ἀγωνίαν . . . Θάνυψοῦτο ἀρά γε ἡ σχεδία ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ τέρατος, ἢ θὰ ἐβυθίζετο ὑπὸ τὸν φοβερὸν ὄγκον ;..

Ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ δὲν ἡσύχασαν, παρὰ μόνον ὅταν ἔπαυσεν ἡ ταραχὴ τοῦ ὕδατος καὶ ἠλαττώθη συγχρόνως ὁ θόρυβος τῆς ἀναπνοῆς, τῆς ὁποίας ἠσθάνθησαν τὴν θερμότητα, διερχόμενοι. Ὅταν ἐσηκώθησαν πάλιν, δὲν εἶδον πλέον τὸ ἀμφίβιον, τὸ ὁποῖον εἶχε βυθισθῇ εἰς τὰ χαμηλὰ στρώματα τοῦ ρίου.

Βεβαίως, κυνηγοί, συνηθισμένοι νὰ προσβάλλουν ἐλέφαντας, ἀποτελοῦντες πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μέρος τοῦ κερβανίου τοῦ Οὔρδαξ, δὲν ἔπρεπε νὰ τρομάξουν ἀπὸ τὴν συνάντησιν ἑνὸς ἱπποποτάμου. Οὔτε θὰ ἐτρόμαζαν, ἂν αἱ περιστάσεις ἦσαν διαφορετικαί. Πολλάκις ἐκυνήγησαν τοιαῦτα ζῷα εἰς τὰ ἕλη τοῦ ἄνω Οὐμπάγκη, ἀλλ' ὑπὸ ὅρους εὐνοϊκωτέρους. Ἐπὶ τῆς εὐθρούστου ἐκείνης σχεδίας, τῆς ὁποίας ἡ ἀπώλεια θὰ ἦτο τόσον λυπηρά, ὁ φόβος των εἶνε πολὺ δικαιολογημένος. Καὶ τὸ εὐτύχημα εἶνε, ὅτι ἀπέφυγον τὴν ἐπίθεσιν τοῦ τρομεροῦ ζῴου.

Τὸ ἑσπέρας, ὁ Κάμης ἐσταμάτησε παρὰ τὸ στόμιον ἑνὸς ρύακος τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης. Τὸ μέρος ἦτο καταλληλότατον πρὸς διανυκτέρευσιν, διότι ὑπῆρχε συστὰς βανανεῶν μὲ πλατύτατα φύλλα, σχηματίζοντα τρόπον τινὰ στέγην, ἡ δὲ ὄχθη ἦτο γεμάτη ἀπὸ μαλάκια καὶ ὀστρακόδερμα φαγώσιμα, τὰ ὁποῖα ἐμάζευσαν καὶ ἔφαγαν ὠμὰ ἢ βρασμένα, κατὰ τὸ εἶδος. Αἱ βανάναι δὲν ἦσαν πολὺ νόστιμοι· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τοῦ ρύακος, ἀναμεμιγμένον μὲ τὸν ὀπὸν τῶν καρπῶν τούτων, ἀπετέλει ποτὸν ἀρκετὰ εὐάρεστον καὶ πολὺ δροσιστικόν.

— Ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν λαμπρά, εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἂν ἤμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ κοιμηθοῦμεν ἥσυχα . . . Δυστυχῶς, ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ κατηραμένα ἔντομα, ποῦ δὲν θὰ ἔχουν τὴν διάκρισιν νὰ μας ἀφίσουν . . . Καὶ ἐλλείψει κουνουπιέρας, θὰ ἐξυπνήσωμεν τὸ πρωῒ κατάστικτοι ἀπὸ τὰ κεντήματά των . . .

Καὶ πραγματικῶς, τοῦτο θὰ συνέβαινεν, ἂν ὁ Λάγκας δὲν εὕρισκε τρόπον νὰ διώξῃ τὰς μυριάδας ἐκείνας τῶν κωνώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν σύννεφα βομβοῦντα.

Εἶχεν ἀπαμακρυνθῆ, ἀκολουθῶν τὸν ρύακα, ὅταν ἡ φωνή του ἠκούσθη ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως.

Ὁ Κάμης ἔσπευσεν ἀμέσως πλησίον του, καὶ ὁ Λάγκας τῳ ἔδειξεν ἐπὶ τῆς ὄχθης σωροὺς κόπρου ξηρᾶς, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἀφίσῃ διάφορα μηρυκαστικά, ἀντιλόπαι, ἔλαφοι, βούβαλοι, καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἤρχοντο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος διὰ νὰ πίνουν νερόν.

Ἡ καῦσις τῆς κόπρου ταύτης, ἡ ὁποία παράγει πυκνὸν καὶ χαρακτηριστικῆς δριμύτητος καπνόν, εἶνε τὸ καλλίτερον καὶ ἴσως τὸ μόνον μέσον, διὰ νὰ διωχθοῦν οἱ κώνωπες. Οἱ ἰθαγενεῖς τὸ μεταχειρίζονται κάθε φορὰν ποῦ εἰμποροῦν νὰ το εὕρουν.

Μετ' ὀλίγον, μέγας σωρὸς ἐσχηματίσθη παρὰ τὴν ρίζαν τῶν βανανεῶν. Ἡ πυρὰ ἀνήφθη διὰ ξηρῶν ξύλων, ἔρριψε δ' ἐπ' αὐτῆς ὁ ὁδηγὸς κόπρον πολλήν. Νέφος καπνοῦ ἀνυψώθη, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκαθαρίσθη ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνυπόφορα ἐκεῖνα ἔντομα.

Ἡ πυρὰ θὰ διετηρεῖτο ὅλην τὴν νύκτα, ὑπὸ τοῦ Κάμη, τοῦ Τζὼν Κόρτ καὶ τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ, οἱ ὁποῖοι θὰ ἠγρύπνουν ἐκ περιτροπῆς.

Τὴν πρωΐαν, ἀνακτήσαντες τὰς δυνάμεις των κατόπι καλοῦ ὕπνου, ἐξηκολούθησαν τὸ ταξείδιον διὰ τοῦ ρίου Γιοχάουζεν.

Τίποτε εὐμεταβλητότερον τοῦ καιροῦ εἰς τὴν ἰσημερινὴν Ἀφρικήν. Τὸν αἴθριον οὐρανὸν τῆς προτεραίας διεδέχθη οὐρανὸς φαιός, ὁ ὁποῖος προοιώνιζεν ἡμέραν βροχεράν. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως ὅτι τὰ νέφη ἐστέκοντο εἰς τὰς χαμηλὰς ζώνας. Ὅθεν ἡ βροχή, τὴν ὁποίαν ἔρριπτον, ἦτο πολλὴ λεπτή, ὑγρὸς οὐτωσειπεῖν κονιορτός, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἀρκετὰ δυσάρεστος, δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν ἐδέχοντο ἐπάνω των.

Εὐτυχῶς, ὁ Κάμης συνέλαβε μίαν λαμπρὰν ἰδέαν.

(Ἕπεται συνέχεια) Γρ. Ξενοπουλος

ΞΥΛΟ ΠΟΥ ΕΒΓΑΛΕ.... ΤΡΙΧΕΣ

Οἱ Μαῦροι ἀγαποῦν νὰ κλέπτουν ὅ,τι εὑρίσκουν καὶ ὅ,τι τους ἀρέσει. Μερικὰ μικρὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα μᾶς φαίνονται ἐντελῶς ἀσήμαντα, ἑλκύουν τὴν ἀπληστίαν των.

Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Γάλλων εἰς τὴν Σενεγάλην, τῷ 1888, εἷς ἀξιωματικὸς εἶχεν ἀφίσῃ μίαν βούρτσαν ἐνδυμάτων ἐπὶ τῆς τραπέζης του, ἐν ᾧ ἐδέχετο εἰς ἀκρόασιν μερικοὺς φυλάρχους.

Ἕνας Μαῦρος εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνήν, βλέπει τὸ παράξενον ἐκεῖνο πρᾶγμα καὶ ἀνακράζει :

—Μπᾶ! ἕνα κομμάτι ξύλο που ἔβγαλε τρίχες!!

Ἦτο δυνατὸν νὰ ντιστῇ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ νὰ μὴ κλέψῃ τόσον περίεργον πρᾶγμα ; Τὸ ἐπῆρε τῳόντι, καὶ ἴσως ἡ βούρτσα τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπιδεικνύεται σήμερον εἰς τὸ Μουσεῖον κανενὸς βασιλέως τῆς Ἀφρικῆς !

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

λοι, ὑποθέτω, τὴν ἐποχὴν αὐτὴν κάμνετε τὰ λουτρά σας. Ἄλλοι καθ' ἡμέραν, ἄλλοι ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἄλλοι μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα, καὶ ἄλλοι... ὅποτε κάμνει πολλὴν ζέστην ἢ ὅποτε σᾶς κ α π ν ί σ ῃ . . . Καὶ ἄλλοι εἰς τὰς κομψὰς ἰδιοκτήτους κ α μ π ί ν α ς τῶν παραθαλασσίων ἐπαύλεων σας, ἄλλοι εἰς τοὺς δημοσίους λουτῆρας τῶν παραλίων πόλεων, καὶ ἄλλοι εἰς τὰς προχείρους σκηνὰς ἢ ἀπλούσταται εἰς τοὺς βράχους τῶν ἐρημικῶν αἰγιαλῶν. Ἄλλοι, μὲ ὀλίγα μόνον βήματα, φθάνετε εἰς τὴν θάλασσαν· ἄλλοι μετὰ μικρὸν περίπατον πρωϊνόν, καὶ ἄλλοι ἀφ' οὗ διασχίσετε μεγάλας ἐκτάσεις διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, τοῦ τροχιοδρόμου, τοῦ λεωφορείου ἢ τῆς ἁμάξης. Καὶ φαντάζομαι ὅλην αὐτὴν τὴν ποικιλίαν τῶν τοπίων, τὰ ὁποῖα ὑποδέχονται τοὺς λουομένους, ὅλους αὐτοὺς τοὺς πολυωνύμους ἢ ἀνωνύμους κόλπους καὶ κολπίσκους μὲ τὴν ρηχὴν θάλασσαν, τὴν εὐεργετικὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία δὲν ἀποκάμνει προσφέρουσα δρόσον, ἀναψυχήν, καθαριότητα καὶ ὑγείαν ... Καὶ ἀλλοῦ τὸ τοπίον εἶνε μαγευτικόν, ὁ κόλπος γραφικώτατος, ἡ ἀγκάλη τῆς γῆς, ἡ ὁποία περικλείει τὴν θάλασσαν, καταπρασίνη καὶ ἀνθηρά, μὲ λοφίσκους φυτευμένους μὲ πεύκα καὶ κατοπτριζομένους εἰς τὰ ἤρεμα ὕδατα· ἀλλοῦ τὸ τοπίον εἶνε ὡραία πόλις ἢ κομψὸν χωρίδιον, ἢ εὐρὺς παράλιος δρόμος μὲ λαμπρὰς οἰκοδομάς, ἢ προκυμαία κοσμοβριθής, ἢ λιμὴν μὲ τὸ πυκνὸν δάσος τῶν ἱστίων του· ἀλλοῦ πάλιν τὸ τοπίον εἶνε πτωχότατον, ξηρότατον, ἀμμώδης παραλία γυμνὴ καὶ αὐχμηρά, ἄδενδρος καὶ ἠλιοφλεγγής, καθιστῶσα ἀκόμη ποθητοτέραν τὴν ἀπόλαυσιν τῆς θαλάσσης...

Νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, τὰ δύο Φάληρα, ὅπου ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι κάμνομεν τὰ λουτρά μας, δὲν ἀπέχουν καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν τελευταίαν αὐτὴν εἰκόνα. Εἶνε δύο παραλίαι, ἡ μία ξηροτέρα τῆς ἄλλης, δροσεραὶ τὸ βράδυ ἀλλὰ πυρεφλεγεῖς τὴν ἡμέραν, κατασκονισμέναι, χωρὶς δένδρα, χωρὶς σκιάν. Ἡ φύσις τὰς ἐστόλισε μὲ ὡραῖα χρώματα καὶ μὲ ὡραίας γραμμάς,— διότι ἀπὸ παντοῦ αἱ ἀπόψεις εἶνε γραφικώταται,— ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐφρόντισαν νὰ τας στολίσουν παρὰ μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐκεῖνα ὑπόστεγα, τὰ ὁποῖα προσφέρουν τὴν ἀπολύτως ἀναγκαίαν σκιὰν εἰς τοὺς περιμένοντας . . . Οὔτε κῆποι, οὔτε δενδροστοιχίαι, οὔτε δάση καὶ ὁποιος θὰ ἤθελε νὰ κάμῃ μετὰ τὸ λουτρόν του καὶ ἕνα περίπατον, θὰ ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ ἡλίασιν. Ἂς το ἀκούσουν, ὅσοι ζοῦν μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ μας μακαρίζουν καὶ ἀκούουν Φάληρον καὶ νομίζουν ὅτι εἶνε ὁ ἐπίγειος Παράδεισος. Αἱ ἐξοχαί των καὶ αἱ παραλίαι των εἶνε βέβαια πολὺ καλλίτεραι, καὶ ἂν δὲν ἔχουν μερικὰς εὐκολίας, τὰς ὁποίας παρέχει ὁ πολιτισμός, δὲν ἔχουν ὅμως καὶ τὰς ἐνοχλήσεις, τὰς ὁποίας παρέχει ἡ γῆ καὶ τὸ κλῖμα τῆς Ἀττικῆς, καὶ κατὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀττικοὶ δὲν ἐφρόντισαν ἀκόμη νὰμυνθοῦν. Πρὸς τὸ παρὸν καταγινόμεθα νὰ ντιγράφωμεν τὰ εὐρωπαϊκὰ πάρκα, τοὺς ἀγγλικοὺς κήπους μὲ τὰς χαμηλὰς πρασιὰς καὶ τὰ ἀνθοστόλιστα π α ρ τέ ρ τὰ κατάλληλα διὰ τὰ κλίματα ἐκεῖνα, ὅπου ὁ ἥλιος εἶνε σπάνιος καὶ ἐπεθυμητός, ἀκαταλληλότατα δὲ δι' ἡμᾶς, ὅπου ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ δένδρα πυκνὰ καὶ ὑψηλά, ἀπὸ σκιάν· Ἀλλ' εἶνε βλέπετε, τῇ ; μ ό δ α ς, καὶ καθὼς ἠξεύρετε, οἱ ὀπαδοὶ τῆς μόδας δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψει των τὴν ἀνάγκην. Παραδείγματος χάριν, οἱ κομψευόμενοι τῶν Ἀθηνῶν δὲν κρατοῦν ὀμβρέλλαν τὸ καλοκαῖρι, μὲ τέτοιον ἥλιον, διότι τοῦτο δὲν συνειθίζεται . . . εἰς τὸ Λονδῖνον ἢ εἰς τὸ Παρίσι. Φαντάζομαι τί θὰ ἐπάθαιναν οἱ κομψευόμενοι τῆς Σενεγάλης, ἂν ἤθελαν νὰ μιμηθοῦν αὐτὸν τὸν συρμόν . . .

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σταθῶ ἔως ἐδῶ, διότι ἐπῆρα πολλὴν φ ό ρ α ν, καί σας εἶπα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἴσως δὲν σας ἐνδιαφέρουν ... Καὶ τί πήδημα ! Ἤρχισα ἀπὸ τὰ λουτρὰ καὶ ἐτελείωσα εἰς τὴν μόδαν ! . . Ὁ σκοπός μου εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο νὰ σας περιγράψω ὀλίγον τὰ λουτρὰ τοῦ Φαλήρου, νὰ σας δώσω μίαν εἰκόνα τῆς ζωηρᾶς κινήσεως, ἡ ὁποία γίνεται ἐκεῖ καθημέραν, νὰ σας ζωγραφίσω τὴν θάλασσαν ἡ ὁποία πλημμυρεῖ εἰς πᾶσαν ὥραν ἀπὸ λουομένους, καὶ νὰ σας μεταδώσω ὅλην τὴν ἀγαλλίασιν καὶ τὴν χαράν, ἡ ὁποία διαχύνεται εἰς κραυγάς, εἰς γέλωτας, εἰς σκιρτήματα, εἰς παιγνίδια, εἰς τρέλλας... Διότι ὡς ἐπιτοπλεῖστον οἱ λουόμενοι εἶνε παιδιὰ τῆς ἡλικίας σας, καὶ τὰ παιδιὰ παντοῦ εἶνε ζωηρὰ καὶ χαρούμενα, προπάντων δὲ εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἶδα ὅμως προχθὲς καὶ ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο καθόλου χαρούμενον καὶ ζωηρόν . . . Ἀπεναντίας, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχισμένον, ὅτι ὑπέφερε πολὺ ... Δὲν ἤξευρε κολύμβι, ἐφοβεῖτο τὸ νερόν, καὶ ὁ πατέρας του ἐπέμενε καὶ καλὰ νὰ τον μάθῃ νὰ κολυμβᾷ ... Τί γέλια θὰ ἐκάμνατε ἂν τον εἴδατε ἀπὸ κανένα μέρος ! . . Ὅπως ὁ σχολαστικός, ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Κουφιοκεφαλάκης, ὠρχίσθη καὶ αὐτὸς ὅτι δὲν θὰ ἐγγίσῃ πλέον νερὸν ἂν δὲν μάθῃ πρῶτα νὰ κολυμβᾷ ... Κ' ἐγὼ ἠρώτησα, μήπως ἦτο κανένας μεγαλήτερος ἀδελφὸς τῆς Κυρίας Τρομάρας ! . .

Αὐτὰ ἤθελα νὰ σας διηγηθῶ, καὶ ἔξαφνα ἐπήδησα εἰς τὴν μόδαν ! . .Τώρα πλέον δὲν εἶνε εὔκολον νὰ πηδήσω πρὸς τὰ ὀπίσω. Καὶ στέκομαι εἰς τὴν μόδαν. Δέν σας φαίνεται, ἀλήθεια, ὅτι εἶνε κάπως γελοῖον νὰ μιμῆται κανεὶς εἰς ὅλα ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, εἰς ἄλλα κλίματα, εἰς ἄλλα γεωγραφικὰ πλάτη ; καὶ δὲν νομίζετε, ὅτι ἡ καλλιτέρα μόδα εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία ἱκανοποιεῖ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, συνδυάζουσα τὴν κομψότητα μὲ τὴν χρησιμότητα, τὸ ὡραῖον μὲ τὸ ὠφέλιμον;

Ἐγὼ τουλάχιστον, ἂν ἔκτιζα ποτὲ σπίτι εἰς τὸ Φάληρον, θὰ ἄφινα τοὺς ἀγγλικοὺς κήπους διὰ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ θὰ ἐφρόντιζα νὰ το σκιάσω μὲ πυκνόφυλλα δένδρα· καὶ ἂν ἤθελα νὰ περιπατῶ τὴν ἡμέραν, θὰ ἔπερνα μίαν ὀμβρέλλαν διὰ τὸν ἥλιον, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω κἂν τί κάμνουν εἰς τὸ Λονδῖνον !

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΘΕΙΣΑ

ΟΠΟΥ ΦΥΓΗ-ΦΥΓΗ ! . .

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ζέστη ἦτο πνιγηρά, καὶ τὸ ἑσπέρας, ἀντὶ νὰ φέρῃ ὀλίγην δροσιάν, ἀπεναντίας ηὔξησε τὴν βαρύτητα τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ διέχυσε δυσφορίαν γενικήν. Τὰ ἄνθη ὡς μαραμένα κρέμανται ἀπὸ τοὺς μίσχους των, καὶ τὰ σμήνη τῶν παιδίων δὲν ἔχουν τὴν συνήθη των ζωηρότητα.

Ἔξαφνα, ἀστραπὴ διασχίζει τὸν οὐρανὸν ... ἡ βροντὴ βρέμει μακρόθεν, καὶ παχεῖαι σταγόνες ὕδατος πίπτουν ἐπὶ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα κυτταζουν ἀνησύχως πρὸς τὰ ὕψη.

— Γρήγορα, γρήγορα, παιδιά ! . . μαζέψετε τὰ σχοινάκια σας, τὰ μπαλόνια σας, τὰ παιγνίδια σας, καὶ 'στὸ σπίτι ἀμέσως ! . . Ἔρχεται θύελλα . . .

Καὶ αὐτοστιγμεὶ ἡ βροχὴ ἀρχίζει, ραγδαία, ὁρμητική, καταβρέχουσα τὰς μικρὰς ἀσκεπεῖς κεφαλὰς μὲ ἀληθῆ κατακλυσμὸν χλιαροῦ ὕδατος.

— Ὅπου φύγῃ-φύγῃ ! . .

Γελοῦν, φοβοῦνται, συνωθοῦνται, τρέχουν, πίπτουν, ἐγείρονται, φεύγουν ... Γρήγορα 'στὸ σπίτι ! . . Ἡ βροντὴ μαίνεται καὶ νομίζουν ὅτι τα κυνηγᾷ... Ἐπιτέλους εὑρίσκουν ἄσυλον πλησίον τῶν γονέων, εἰς τὴν μεγάλην ἰσόγειον αἴθουσαν, τῆς ὁποίας τὰ παραθυρόφυλλα κλείονται θορυβωδῶς.

— Καλλίτερα ! Δὲν θὰ βλέπουμε πιὰ τὲς τρομερὲς ἐκεῖνες ἀστραπές . . .

Τί καλά, ἂν ἠμποροῦσαν νὰ λησμονήσουν ἔτσι τὴν θύελλαν ... Ἀλλ' ἡ θύελλα δὲν λησμονεῖται, καὶ ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τῆς βροντῆς ἐξακολουθεῖ νὰ βρέμῃ, ὁλονὲν ἰσχυροτέρα καὶ φοβερωτέρα . . .

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ! . . .

Λαμπροτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας μία ἀστραπὴ καταυγάζει τὸν κῆπον. Φρίκη! Ἐπάνω εἰς τὴν διάβροχον χλόην, ἐν τῷ μέσῳ τῶν καταφοβισμένων ἀνθυλλίων, ποία εἶνε ἡ μικρούλα ἐκείνη, ἡ ἐξηπλωμένη ὑπτίως, καὶ ὁλωσδιόλου ἀκίνητη, μ' ἕνα φορεματάκι τριανταφυλλί, κολλημένον εἰς τὸ βρεχόμενον σῶμά της;. .

Καὶ αἱ λεῦκαι στενάζουν καὶ θρηνολογοῦν ὑπὸ τὸν μανιώδη ἄνεμον ... Καὶ τὰ ρόδα, τόσον ὑπερήφανα πρὸ ὀλίγου διὰ τὴν ὡραιότητά των, βλέπουν τὰ πέταλά των νὰ πίπτουν ἕνα-ἕνα εἰς τὸ χῶμα . . . Καὶ ἡ θύελλα πλησιάζει, ἐπέρχεται ... Τώρα ἡ ἀστραπὴ καὶ ἡ βροντὴ διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, σχεδὸν ἄνευ διαλείμματος ... Μήπως ὁ ἀπηνὴς κεραυνὸς ἔπληξεν ἤδη τὴν δυστυχισμένην μικρούλαν, ἡ ὁποία μένει ἀκόμη ἀκίνητη ἐν τῷ μέσῳ τῶν συντετριμμένων ἀνθέων ; . .

Ὄχι . . .

Ἄλλος, εἰς τὴν θέσιν της, θὰ εἶχεν ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον· ἀλλ' αὐτὴ μειδιᾷ πρὸς τὸν κίνδυνον, μειδιᾷ πρὸς τὴν λύσσαν τῶν στοιχείων !

Καί, καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἡ θύελλα ἐξηκολούθησεν. Τὰ πουλάκια, ἔντρομα, κρύπτονται εἰς τοὺς κορμοὺς τῶν γηραιῶν δένδρων ... Τὰ ἔντομα βυθίζονται βαθύτατα εἰς τὴν γῆν, καὶ τα παιδάκια μετακινοῦνται, στρυφογυρίζουν εἰς τὰ κρεβατάκια των, χωρὶς νὰ εὑρίσκουν τὸν συνήθη ἤρεμον ὕπνον των . . .

Καὶ ἐν τούτοις, ἡ παράξενη ἐκείνη μικρούλα ἐξακολουθεῖ νὰ μειδιᾷ . . .

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ

Ὅλα τελειόνουν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!

Τὰ ὀλίγα σύννεφα που ἀπέμειναν, κυνηγοῦνται ἐπὶ τοῦ ροδίνου οὐρανοῦ τῆς αὐγῆς. Μετ' ὀλίγον ὁ ἱλαρὸς ἥλιος ἀνέτειλε. Σιγά-σιγά, μὲ δειλίαν ἀκόμη, τὰ πουλάκια κελαϊδοῦν ὑπὸ τὰ ὑγρὰ φυλλώματα. Νομίζεις ὅτι ἐρωτᾷ τὸ ἕνα τἄλλο ;

— Πάει, πέρασε γιὰ καλά ; Εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς βέβαιος ; . . Εἰμποροῦμεν νὰρχίσωμεν τὴν συνειθισμένην μας συναυλίαν, χωρὶς κανένα φόβον; . . .

Εἰς τὴν ἔπαυλιν, τὰ παραθυρόφυλλα ἀνοίγονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τὸ φῶς τῆς ὡραίας ἡμέρας πλημμυρίζει τὰ δωμάτια. Μετ' ὀλίγον τὰ κοράσια, μὲ τὰς πρωϊνάς των ἐνδυμασίας, τρέχουν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐκβάλλουν κραυγὰς ἐκπλήξεως καὶ λύπης :

—Ἄχ! τὰ καϊμένα μας τὰ λουλουδάκια!.. Ἰδές! ἰδές! Ἄχ, αὐτὸ τὸ δενδράκι τὸ καϊμένο, πῶς ἔσπασε!.. Τί κρῖμα!.. Τί εὔμορφο ποῦ ἦταν καὶ πόσα λουλούδια εἶχε!..

Ἀλλὰ τὰ ἀγόρια, ἀδιάφορα πρὸς τὴν δυστυχίαν τῶν ρόδων καὶ τῶν δενδρυλλίων, συλλέγουν μὲ σπουδὴν τοὺς μεγάλους σαλιάγκους, οἱ ὁποῖοι κάμνουν πρωΐνὸν περίπατον ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς χλόης.

Ἔξαφνα ἀντηχεῖ φωνὴ θρηνώδης. Εἶνε ἡ φωνὴ τῆς μικρᾶς Φώφης, ἡ ὁποία κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον τελευταία.

—Ποῦ εἶνε;... Τὴν εἴδατε;... Ποῦ νὰ εἶνε;... —Ἀ! νά την!.. Μὰ σὲ τί χάλια!.. Ἄχ, κακή, κακὴ μαμμάκα ποῦ εἶμαι!..

Καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἡ Φώφη κρατεῖ σφικτὰ τὴν ὡραίαν κούκλαν, μὲ τὸ τριανταφυλλὶ φορεματάκι, ἡ ὁποία, εἰς τὴν ἐσπευμένην φυγὴν τῆς προτεραίας, εἶχε λησμονηθῆ ἐντελῶς.

Ἡ ἔνοχος μήτηρ κατέκλινε τὴν δυστυχισμένην μικρούλαν εἰς τὸ ζεστόν της κρεβατάκι. Τὴν λικνίζει, τὴν ναναρίζει, τῆς προσφέρει ἰατρικὸν μ' ἕνα μικροσκοπικὸν φλυζανάκι, τὴν χαϊδεύει, τὴν παρηγορεῖ:

—Χρυσό μου!.. δυστυχισμένο μου παιδί!.. Πῶς θὰ φοβήθηκες, ὅλη τὴ νύκτα ὁλομόναχη ἐκεῖ κάτω, μ' ἐκεῖνες τὲς φοβερὲς ἀστραπές, μέσα 'στὲς σαῦρες καὶ 'στοὺς σαλιάγκους!.. Κρυόνεις; Ζεστάθηκες λιγάκι τώρα; 'πέ μου, χρυσό μου...

Καὶ διακοπτομένη ἔξαφνα:

— Παναγία μου! τί ἄσχημη ποῦ εἶνε τώρα, μὲ τὰ ξέσγουρα μαλλιά, μὲ τὰ χλωμὰ μάγουλα, μὲ τὰ ξεβαμμένα χείλη!.. Ἀληθινὰ μοιάζει μὲ ἄρρωστη! Πρέπει νὰ οἰκονομήσω λεπτά, καὶ νά την δώσω νά της ξαναβάλουν γρήγορα ἄλλο κεφάλι.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Καὶ ἰδοὺ ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν κουκλο-μητέρων καὶ τῶν μητέρων τῶν ἀληθινῶν.

Αἱ μητέρες αἱ ἀληθιναὶ ἀγαποῦν τὰ παιδιά των καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχουν χλωμὰ μάγουλα καὶ ἄχροα χείλη, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε ἀσθενῆ,—ὦ, προπάντων ὅταν εἶνε ἀσθενῆ!

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΙΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κανεὶς ἀνθοστόλιστος δρόμος δὲν φθάνει μέχρι τῆς δόξης.

★

Ἡ ἐργασία εἶνε μήτηρ τῆς εὐτυχίας.

★

Τὸ θάρρος δὲν εἶνε μόνον ἀρετή, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν φύλαξ.

★

Ὅσον περισσότερον ἀπλόνεται ἡ γλῶσσα, τόσον εὐκολώτερον ἀποκόπτεται.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 225)

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον, ὁ Πονηρίδης ἤρχισε νὰ χαϊδεύῃ καὶ νὰ κολακεύῃ τὸν μέλλοντα κύριόν του, τὸν Βαλεντῖνον Κερκάζ, προσεποιεῖτο ὅμως τὴν μεγαλητέραν σοβαρότητα καὶ αὐστηρότητα ἐνώπιον τοῦ κόμητος. Παρατηρήσας ἀμέσως ὅτι ἡ ματαιοδοξία ἦτο τὸ κυριώτερον ἐλατήριον τῶν πράξεων τοῦ νεαροῦ βαρώνου, ὁ Πονηρίδης ἐθεώρησε καθῆκόν του νὰ ὑποθάλψῃ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο.

Καὶ ἄλλο δὲν ἤκουες ὅλην τὴν ἡμέραν, παρά: Ὁ Κύριος Βαρῶνος ὀφείλει, χάριν τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς περιουσίας του, νὰ κάμῃ τοῦτο... Ὅλοι οἱ νέοι τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν, ὅπως ὁ Κύριος Βαρῶνος, συμπεριφέρονται ἔτσι καὶ ἔτσι.... Εἰς τὸ Παρίσι, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ κάμνουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.... Ἀ! θὰ ἐθεωρεῖτο κανεὶς ὡς ἐπαρχιώτης, ἂν ἔκαμνεν αὐτὸ καὶ αὐτὸ... κτλ. κτλ.

«Ἐπενδύτας κεντημένους εἰς ὅλας τὰς ραφάς.» (Σελ. 236, στήλ. β'.)

Ἔπειτα ὁ Πονηρίδης ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ τὸν Βαλεντῖνον πῶς νὰ ἐνδύεται μὲ κομψότητα, μὲ γοῦστον παρισινόν... Ὁ Κύριος Βαρῶνος ἔμαθε νὰ φορῇ εἰς τὸ ἑξῆς ἐνδύματα ραμμένα εἰς τὸ Παρίσι, κοιτωνῖτας πολυτελεῖς, μανικέτια μὲ δαντέλλες βαλανσιέν καὶ μαλέν, περικνημίδας μεταξωτάς, ὑποδήματα μὲ τακούνια κόκκινα, κρεμαστῆρας τοῦ ξίφους μὲ φιόγκους, ἐπενδύτας κεντημένους εἰς ὅλας τὰς ραφάς, γελέκια ἐξαστράπτοντα ὡς ἀστέρες, καπέλα τρίκωχα μὲ ττερὰ στρουθοκαμήλου καὶ μὲ στειρήτια χρυσᾶ... Ὅσον διὰ τὴν κόμμωσιν, ἔσπευσε νὰ παραγγείλῃ εἰς τὸ Παρισι ὁλόκληρον συσκευὴν ἀπὸ κτένια τερτερούγας, βούρτσας σκληράς, βούρτσας μαλακάς, ἀρώματα, πομμάδας, ἔλαια καὶ κοσμητικά. Κύριος καὶ ὑπηρέτης κατέστρωσαν μαζὶ μίαν συνωμοσίαν, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἦτο ἡ ἀναχώρησις διὰ τὸ Παρίσι, ὁ δὲ Βαλεντῖνος δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ὡς ἐπαρχιώτης ἀποβιβαζόμενος διὰ πρώτην φοράν, ἀλλ' ὡς Παρισινὸς ἐξόριστος, ὁ ὁποῖος ἐπανέρχεται εἰς τὴν προφιλῆ του πόλιν.

Πρέπει νὰ εἴπωμεν τώρα ἕνα κακὸν πρᾶγμα, νὰ ἀποκαλύψωμεν τὴν καθαυτὸ ἐγκληματικὴν ὄψιν τῆς συνωμοσίας, νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὸ χρηματικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐμέλλε νὰ πληγώσῃ τόσον σκληρὰ τὴν καρδίαν τοῦ πατρός.. Ἰδοὺ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μὲ ὀλίγας λέξεις;

Ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ περιουσία τοῦ κόμητος προῆρχετο ἀπὸ τὴν Κυρίαν Κερκόζ. Ὁ Πονηρίδης ἐγνώριζε τὴν λεπτομέρειαν ταύτην, καὶ κατώρθωσε «νὰ βάλῃ 'στὰ λόγια» καθὼς λέγουν, τὸν Βαλεντῖνον, καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὅταν θὰ ἤρχετο ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, τὸ μερίδιον τῆς μητρικῆς κληρονομίας.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὑρίσκοντο τὰ πράγματα, καὶ τὰ πρόσωπα τῆς διηγήσεώς μας οὕτως ἦσαν διατεθειμένα πρὸς ἄλληλα, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ κύριος Βάϊλος ἀπετελείωσε τὴν ἀνάκρισιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιχειρήσῃ ἐξ αἰτίας τῆς ἀστειότητος ἐκείνης τοῦ Βαλεντῖνου ποῦ ἐκλήγωσε τόσον τὴν φιλαυτίαν του καὶ τὴν φιλαργυρίαν του... Εἶχε πεισθῆ ὅτι ὁ κύριος Κόμης ἠγνόει τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ κατορθώματα τοῦ υἱοῦ του, (κατορθώματα τῶν ὁποίων ἐδώσαμεν ἤδη ὀλίγα μόνον παραδείγματα, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παριθμήσωμεν ὅλους τοὺς γάμους, ποῦ εἶχε δέσῃ ὁ Βαλεντῖνος εἰς τὰ σχοινία τῶν κωδώνων τῶν κυρίων των καὶ ὅλους τοὺς σκύλους, εἰς τὴν οὐρὰν τῶν ὁποίων εἶχε δέσῃ τενεκέδες, κτλ. κτλ.) Ὁ κύριος Βάϊλος λοιπόν, ἀνακρίνων τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, εἶχεν ἀνακαλύψῃ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι, ποῦ εἶχον παράπονα κατὰ τοῦ Βαλεντίνου, δὲν ἐτόλμησαν νὰ ταράξουν τοὺς ἐρημικοὺς καὶ μελαγχολικοὺς περιπάτους τοῦ γηραιοῦ αὐθέντου.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ παράπονα ὁ κ. Βάϊλος ἐφιλοτέχνησεν ἓν ἐκτενέστατον ὑπόμνημα, ἔπειτα δὲ ἐπεκαλέσθη ὅλας τὸς ἀναμνήσεις τῆς Ρητορικῆς, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη εἰς τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ συντάξῃ ἕνα λόγον μὲ προοίμιον, ὑπόθεσιν, ἀπόδειξιν, ἀνασκευὴν καὶ ἐπίλογον. Μετὰ τοῦτο, ἀφοῦ ἀντέγραψε τὸν λόγον του μὲ τὴν ὡραιοτέραν του καλλιγραφίαν καὶ τὸν ἀπεστήθισεν ἐπιμελέστατα, ἐζήτησεν ἀκρόασιν ἀπὸ τὸν κύριον Κόμητα, καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μερικοὺς ἐγκρίτους, (παραδείγματος χάριν, τὸν ἀγροφύλακα, τὸν κ. Κοντόν, τὸν κ. Μπαλωμένον κτλ.) παρουσιάσθη εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιον τοῦ πυργοδεσπότου καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπομάκρυνσιν, τὴν ἐξορίαν τοῦ υἱοῦ του..

Ἀλλὰ μόλις ἤρχισε νὰ παραγγέλλῃ τὸν λόγον του, (τοῦ ὁποίου δὲν δίδομεν περίληψιν, φοβούμενοι μήπως ἀποκοιμηθοῦν οἱ ἀναγνῶσται,) ὁ κόμης τὸν διέκοψεν ἀποτόμως.

— Περιττόν, κύριε Βάϊλε, νὰ μακρηγορήσετε, διότι ἡ ὑπόθεσίς σας εἶνε κερδισμένη. Πρὸ πολλοῦ σχεδιάζω νὰ στείλω τὸν υἱόν μου εἰς τὸ Παρίσι, καὶ τὰ παράπονά σας κατὰ τῆς ζωηρότητός του ἔρχονται ἐπικαίρως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλογάριαζα νὰ εἴπω εἰς τὸν Βαλεντῖνον νὰ ἑτοιμασθῇ διὰ τὸ ταξείδιον... Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι... Κύριε Βάϊλε, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας χαιρετήσω...

Καὶ διὰ νεύματος, ἀποχαιρετίσας τοὺς ἐπισκέπτας του, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐν ᾧ ὁ Βάϊλος ἀπεχώρει εὐχαριστημένος συγχρόνως καὶ θυμωμένος: εὐχαριστημένος διὰ τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν τοῦ Βαλεντίνου, θυμωμένος διότι δὲν ἠμπόρεσε νὰ παγγείλῃ τὸν λόγον του, τὸν ὡραῖόν του λόγον, ὁ ὁποῖος τῷ ἐστοίχιζε τόσους κόπους καὶ τόσας ἀγρυπνίας.

Τὴν σύντομον αὐτὴν σκηνὴν μεταξὺ κόμητος καὶ Βαΐλου, διεδέχθη ἄλλη συγκινητικωτέρα: ὁ κόμης εἰδοποίησεν ἐπισήμως τὸν Βαλεντῖνον περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

— Ἔταξα πλησίον σου, τῷ εἶπεν, ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον εἰμπορῶ νὰ ἔχω κάθε ἐμπιστοσύνην, καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἐξουδετερόνῃ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁμογαλάκτου ἀδελφοῦ σου, τοῦ συνενόχου σου εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ κατορθώματα, διὰ τὰ ὁποῖα παραπονοῦνται τόσον οἱ ὑποτελεῖς μου. Δὲν θέλω ὅμως καὶ νὰ σε χωρίσω ἀπὸ τὸν Γιαννιόν, τοῦ ὁποίου ἡ εἰλικρινὴς ἀφοσίωσις εἰμπορεῖ νὰ σου φανῇ χρήσιμος· ἀλλ' ἐννοῶ νὰ ὑπακούῃ εἰς ὅλα τὸν κ. Πονηρίδην. Δὲν θὰ ἐπανέλθω, υἱέ μου, εἰς τὰς τρέλλας τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ζωηρότης ποὺ σε κυριεύει, ἡ δραστηριότης σου αὐτὴ θὰ μεταβάλῃ σκοπὸν καὶ θαφιερωθῇ ὁλόκληρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως. Θὰ σ' ἐφοδιάσω μὲ συστατικὰς ἐπιστολὰς εἰς σημαίνοντα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ σε διευκολύνουν νὰ ἐπιτύχῃς ἓν ἀξίωμα στρατιωτικόν, καὶ ἀργότερα, ἀφ' οὗ ἐξασκηθῆς εἰς τὸ εὐγενὲς ἐπάγγελμα τοῦ στρατιώτου, ἀφ' οὗ ἐκμάθῃς τὴν τέχνην τῶν ὅπλων, θὰ σου στείλω, ἀπὸ τὸ μερίδιόν πού σου ἀνήκει ἐκ τῆς κληρονομίας τῆς μητρός σου, τὰναγκαιοῦντα χρήματα πρὸς ἀγορὰν ἑνὸς συντάγματος.

Ἐκεῖνο τὸ ἀργότερα δὲν ἤρεσε καθόλου εἰς τὸν Βαλεντῖνον. Ὅλαι αἱ συστάσεις καὶ αἱ παραγγελίαι τοῦ Πονηρίδου ἐπενήργησαν αὐτὴν τὴν στιγμήν, καὶ ὁ Βαλεντῖνος ἤντλησεν ἐξ αὐτῶν τὸ θάρρος νὰ εἴπῃ εἰς τὸν πατέρα του, ὅτι, μεταβαίνων εἰς τὸ Παρίσι, αὐτὸς ἦτο ὁ καταλληλότερος νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς πρώτης παρουσιασθησομένης εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο που ἠθελεν. Ἐσχηματίζοντο νέα συντάγματα· πολλοὶ συνταγματάρχαι δὲν ἦσαν μεγαλήτεροι τῶν δεκαοκτὼ ἐτῶν· διατί αὐτός, ὁ Βαλεντῖνος, νὰ μὴ γίνῃ ἀμέσως συνταγματάρχης; Καὶ παρέστησε τὴν ζωηράν του κλίσιν, τὴν σταθεράν του ἀπόφασιν νὰφοσιωθῇ ὁλοψύχως εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, μὲ τόσον ὡραῖα λόγια, ὥστε ὁ κόμης, ἔκπληκτος, μὴ γνωρίζων μὲ φρόνησιν ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του, ἠσθάνετο κλονιζομένην τὴν ἀπόφασίν του νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ συνέσεως, πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ Βαλεντίνου.

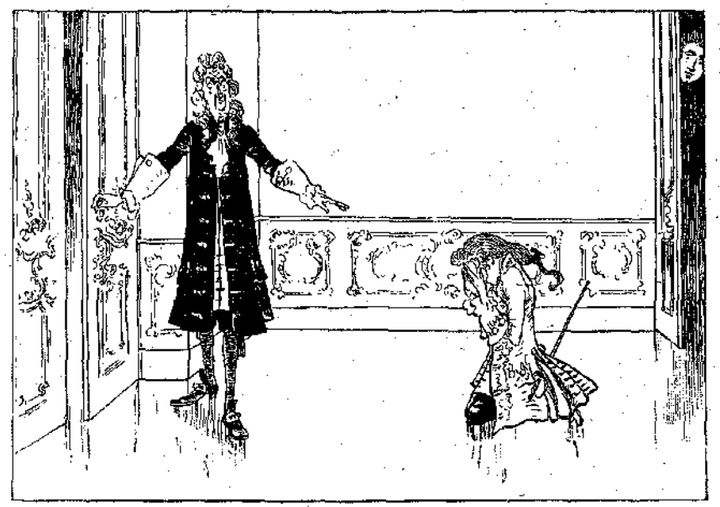

«Ὁ Βαλεντῖνος ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα.» (Σελ. 337 στήλ. γ'.)

Ἀλλὰ μίαν στιγμὴν συνῆλθε καὶ ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς, ὅτι μία προπόνησις εἰς τὰ στρατιωτικὰ ὑπὸ βαθμὸν κατώτερον τῷ ἐφαίνετο ἀναγκαιοτάτη παρὰ πᾶσαν πρόωρον φιλοδοξίαν. Ἀλλ' εἰς τοῦτο, ἐπίσης κατηγορηματικῶς ὁ Βαλεντῖνος ἔλαβε τὴν αὐθάδειαν, νὰ ζητήσῃ τὸ μερίδιόν του, τὰ χρήματά του, μὲ τόσον ἀπότομον τρόπον, ὥστε ὁ κόμης, προσβληθείς, ἠγέρθη καὶ εἶπεν:

— Ἀρκεῖ Κύριε, ἂς τελειόνωμεν. Θὰ σας παραδώσω ἐπιταγήν, ἀντιπροσωπεύουσαν ἀκριβῶς τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον σᾶς ἀνήκει, καὶ τὴν ἐπιταγὴν αὐτὴν θὰ σας ἐξαργυρώσῃ ὁ ἐν Παρισίοις τραπεζίτης μου. Θὰναχωρήσετε αὔριον τὸ πρωΐ. Εἴθε αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ σχέδια σας, καὶ ὅταν θὰ μεγαλώσετε, θὰ ἐντραπῆτε διὰ τοὺς λόγους πού μου εἴπατε.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Βαλεντῖνος ἐλησμόνησε τὰ μαθήματα τοῦ Πονηρίδου, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα.

— Πατέρα μου, ἀνέκραξε τείνων τὰς χεῖρας, συγγνώμην!

Ἀλλ' ὁ κόμης, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμίαν ἀπάντησιν, ἐξηφανίσθη εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου συνείθιζε νὰ διημερεύῃ μονήρης, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ βαρεῖα θύρα ἐκλείσθη ὀπίσω του μὲ κρότον ὑπόκωφον.

— Τί ἔκαμες, δυστυχισμένε; ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Βαλεντίνου μία ἀπελπισμένη φωνή,— ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν περὶ τὸ τέλος τῆς πλέον ἂν δὲν εἶχεν ἐνώπιόν του παιδίον σκηνῆς. Γνωρίζεις τὸν πατέρα μας...

αὐτὸ τὸ τραῦμα θὰ αὐξήσῃ τὴν μελαγχολίαν του... καὶ πῶς θὰ κάμῃς τώρα διὰ νὰ σε συγχωρήσῃ, ἀφ' οὗ δὲν θὰ τὸν ἰδῇς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου;

— Ἡσύχασε, ἀδελφέ μου· θὰ φερθῶ τόσον καλά, ὥστε ὁ πατέρας μας θὰ ἔχῃ δι' ἐμὲ πάντοτε καλὰς πληροφορίας· θὰ ἰδῇ ὅτι τον προσέβαλα χωρὶς κακίαν, ἀκουσίως μου, καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δοξάσω τὸνομά μας... Καὶ ὅταν θὰ ἐπιστρέψω, τοὐλάχιστον στρατηγὸς ἢ ἐπιτελάρχης τοῦ Βασιλέως, θὰ ναγνωρίσῃ ὅτι ἔκαμα καλὰ νὰ τον βιάσω ὀλίγον νὰ μου δώσῃ τὰ χρήματα καὶ νὰρχίσω τὸ στάδιόν μου ἐνωρίς.

—Νὰ δώσῃ ὁ Θεός! εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

Καὶ συγκινηθέντες, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔκλαυσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἰδοὺ καὶ διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, τὸν ὁποῖον μὲ τόσον πόθον ἐπερμένετε.

Δίδω ἐν εὔκολον κείμενον, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ τὸ μεταφράσουν καὶ οἱ μικρότεροι. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μεγαλητέρους δὲν θὰ εἶνε ἀνάξιον τοῦ κόπου, διότι τὸ κείμενον αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ μεταφρασθῇ ἁπλῶς καὶ κατὰ λέξιν, ὅπως εἰς τὰ σχολεῖα, ἀλλὰ νὰ ποδοθῇ ἐλευθέρως καὶ συγχρόνως πιστῶς, μὲ χάριν καὶ μὲ γλαφυρότητα, εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀπηλλαγμένην ἀπὸ γαλλισμούς.

Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ μεταφραστὴς θὰ δείξῃ ὅτι γνωρίζει ὄχι μόνον νὰ ἐννοῇ τὴν γαλλικήν, ἀλλὰ καὶ νὰ γράφῃ κάλλιστα τὴν ἑλληνικήν.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταί, καὶ ἀπὸ ταδέλφια των μόνον ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον.

Ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου—τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐντὸς αὐτῆς,—νὰ φέρῃ δὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Διαγωνιζομένου (ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ κάμω χρῆσιν αὐτοῦ.)

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα εἰς ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1, σελ. 11).

Ἰδοὺ τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον:

LA NOIX

« Je te dis que je l'aurai!

—Je te dis que tu ne l'auras pas!

— Je te dis que si!

— Je te dis que non!.....»

Et pif! et paf! les taloches volent.....Entre qui?

Entre Françoise et Marianne qui se querellent pour une noix fraîche qu'elles viennent de trouver. Chacune veut l'avoir toute, sans en faire part à l'autre.

Ah! c'est vraiment joli, petites filles, de se disputer de la sorte, comme des gamins mal appris, de se dire de gros mots, de se prendre aux cheveux; et le tout, pour une noix!

Puisque vous y teniez tant l'une et l'autre, n'auriez-vous pas mieux fait de vous la partager amicalement! Vous mériteriez bien que la noix fût gâtée.

Elle l'est en effet. Voyez: entre les deux coquilles remue un gros ver, au milieu d'une pourriture noire. Quel beau sujet de guerre qu'une noix gâtée!

Et c'est pour telle saleté que vous vous jetiez l'une sur l'autre, à la manière des chats qui se griffent! N'en rougissez-vous pas!

Pour une ordure dont le gros ver ne veut plus, vous alliez vous tirer les cheveux, vous déchirer les robes, vous égratigner jusqu'au sang peut-être! Vous ne savez donc pas comme la colère est laide!

Ne vous querellez jamais, petites filles: pas de dispute, pas de gestes menaçants. Vous péririez de honte si, en ce moment, un miroir était devant vous, pour vous montrer la colère dans toute sa laideur.

Vivez en paix avec tout le monde, soyez douces, soyez polies; et n'oubliez pas que la cause d'une grosse querelle bien souvent n'a pas plus d'importance que la noix gâtée de Marianne et de Françoise.

Δέχομαι μεταφράσεις διὰ τὸν Διαγωνισμὸν μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ.

Δήλωσις.—Ἀντιρρήσεις καὶ παράπονα οἱαδήποτε ἐπὶ τῶν δημοσιευομένων Ἀποτελεσμάτων τῶν Διαγωνισμῶν οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει, οὔτε δίδεται εἰς αὐτὰ καμμία ἀπολύτως ἀπάντησις. Οἱ ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς ἀμερολήπτου καὶ ὀρθῆς κρίσεως τῆς Διαπλάσεως, δύνανται, καὶ παρακαλοῦνται μάλιστα, νὰ μὴ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς αὐτῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρὸς Χαρίλαος ἔφαγεν ὅλα του τὰ κουφέτα. Ἔπειτα στρέφεται πρὸς τὴν ἀδελφήν του Ἀγλαΐαν καὶ της λέγει:

—Ἀγλαΐα, δός μου δέκα κουφέτα!

—Γιατί;

—Γιατί;! καὶ μ' ἐρωτᾷς;... Δέν μας ἔλεγε προχθὲς ἡ μητέρα νὰ ὑπακούωμεν τοὺς μεγαλητέρους μας; Λοιπὸν καὶ σύ;...

Ἐστάλη, ἀπὸ Κλεισβούλου τοῦ Λεσβίου

* * *

Ὁ *Διδάσκαλος.*—Ἔλα ἐσύ, *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι*, λέγε μου: Γιατί ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ἦσαν εὐτυχεῖς εἰς τὸν Παράδεισον;

(Τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* σιωπᾷ.)

—Λέγε λοιπόν... διατί;... Διότι δὲν εἶχαν... Τί πρᾶγμα;...

Το *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι*, μετὰ πολλὴν σκέψιν:

—Διότι δὲν εἶχαν μαθήματα!

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος

* * *

Ἀπορία τοῦ *Χαζοφιλοσόφου*, καταλυπημένου διὰ τὸν θάνατον ἑνὸς φίλου του:

—Ἀλήθεια, μαμμά, πῶς ὁ Θεός, ἅμα θέλῃ νὰ πάρῃ κανένα ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν οὐρανό, γράφει ἐτοῦς γιατροὺς νὰ τοῦ τὸν στείλουν;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κλάδου Ἐλαίας

* * *

Ρόδιος Ἱππότης:—Ἤθελα νὰ ἤξευρα, ἂν τὸ κρυολόγημα ποὺ ἁρπάζω ἅμα καθήσω εἰς τὸ ρεῦμα, προέρχεται ἀπὸ μικρόβια.

Κουφοκεφαλάκης (σοβαρῶς:)—Βέβαια! φυσοῦν τὰ μικρόβια καὶ γίνεται ρεῦμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊσμοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ πολὺ μυστηριώδης ἐπίσκεψις: Ἦταν βράδυ, ἑπτάμισυ ἢ ὀκτώ. Ἔλειπα ἀπὸ τὸ Γραφεῖον. Μία δεσποινίς, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν μητέρα της, ἔρχεται, κτυπᾷ, τῆς ἀνοίγουν, μὲ ζητεῖ, τῆς λέγουν ὅτι λείπω, στέκεται ἐτὴ σκάλα, παραδίδει κάτι ὡραῖα ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐκρατοῦσε, παραγγέλλει νὰ μοῦ τα δώσουν, ἀρνεῖται νὰ εἰπῇ ποία εἶνε, καὶ... φεύγει, ζωηρὰ καὶ γελαστὴ ὅπως ἦλθε. Τίποτε! οὔτε ὄνομα, οὔτε ψευδώνυμον· μόνον τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ, βλέπετε, ἀντὶ ἐπισκεπτηρίου. Ποία, μὰ ποία νὰ εἶνε; — Ἄ, θὰ τὸ μάθωμεν! Διότι ἡ φίλη μας ὑπεσχέθη ὅτι ἅμα τὴν ἐρωτήσωμεν διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας, θὰ μας γράψῃ καὶ θὰ ἀποκαλυφθῇ. Ἀλλὰ θὰ τὴν μαντεύσῃ κανείς πρίν μας γράψῃ; Ἡμεῖς εἰς τὸ σπίτι εἴπαμεν μήπως ἦτο ἡ *Ἀθῶα τῆς Κερκύρας*...

Πειραϊκὴ Νύξ, σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου. Χαίρω ποὺ σου ἀρέσει τόσον ὁ «Ἄσωτος Υἱός», μολονότι ἐκ τοῦ τίτλου του δὲν ἐφαντάζεσο πόσον θὰ εἶνε ὡραῖος. Ἐγέλασα πολὺ μὲ τὴν φίλην σου Κυρίαν Τρομάραν, ποὺ ἐξέλαβεν ὡς φεῦδε τὴν σωλῆνα τοῦ καουτσούκ!

Ἀθῶα Καρδία, [Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς λεμβοδρομίας, τὴν ὁποίαν ἐποίκιλεν ὁ ὕμνος πρὸς τὴν Σελήνην. Αἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτριαι καὶ νὰ προσπαθήσῃς νὰ τας ἐγγράψῃς. Ὄχι ἀκόμη, τὰ χρωματιστὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν δὲν ἐξεδόθησαν, καὶ μὴ βιασθῇς νὰ μου στείλῃς τὸ ἀντίτιμον.

Βεατρίκη, δὲν ἠξεύρω πῶς ἐλησμόνησα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον νὰ σου εἴπω, ὅτι ἐνέκρινα τὸ νέον σου τοῦτο ψευδώνυμον. Μὲ πολλὴν μου εὐχαριστησιν θὰναγνώσω τὴν περιγραφὴν τῆς νέας διαμονῆς σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, καὶ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Λαίμαργο Ποντίκι [ΣΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς. Πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ τάλλα ποὺ μου γράφεις. Βεβαίως τὰ εὐφυαστικὰ περιοδικὰ εἶνε ἀνώτερα, δηλαδὴ πολυτελέστερα ἀπὸ τὰ ἰδικά μας, διότι ὑποστηρίζονται περισσότερον, ἔχουν περισσοτέρους συνδρομητάς. Ὅταν καὶ ἡμεῖς θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἔχωμεν ὄχι τόσους, ἀλλὰ τὸ ἓν εἰκοστόν, τότε θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν περιωπήν των. Καὶ δι' αὐτὸ ἔχομεν εἰς ἐνέργειαν τὸ ἐσσπάθωμα. Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ μετάνοιά σου, διότι δὲν ἐξεσπάθωσες ἕως τώρα, ἡ ὑποσχεσίς σου ὅτι θὰ χαλάσῃς τὸν κόσμον εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν, καὶ ἡ ὡραία σου ἐκείνη προσευχή: «Θεέ μου, κάμε τὴν Διάπλασιν τοιαύτην, ὥστε νὰ γίνῃ τὸ ὡραιότερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου καὶ νὰ δοξασθῇ ὄχι μόνον αὐτὴ καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ἡ προσφιλής μας Πατρίς. Φώτισέ μας νὰ εἴμεθα προστάται καὶ ὑπερασπισταὶ καὶ τῶν δύο, καὶ τὴν μὲν Διάπλασιν νὰναδείξωμεν περιοδικὸν ἀντάξιον τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος, τὴν δὲ Ἑλλάδα κράτος μέγα, ὡς ἦτο καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα...»

Φίλε μου Π. Ν. Κ. πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου. Τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ζητεῖς εἶνε ἐλεύθερον, καὶ εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς τὴν δραχμὴν διὰ νὰ σοῦ το ἐγκρίνω. Νὰ μου ἐνθυμίσῃς νὰ σου σημειώσω καὶ ἓν εὐσημον διὰ τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν, τὸ ὁποῖον δὲν σου σημειώνω τώρα, διότι δὲν ἔχεις ψευδώνυμον.

Τί νὰ σου εἴπω, *Ζεζάνιον τοῦ Γυμνασίου*! Σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλεντέρα ἀδικία παρὰ νὰ παραπονῆται κανεὶς ὅτι δὲν ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς του καὶ νὰ φαντάζεται ὅτι τας ρίπτω ἐπίτηδες εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων!! Μὰ διατί; πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ἀπαντήσω εἰς κάθε ἐπιστολὴν φίλου μου, τὴν ὁποίαν θὰ λάβω, καὶ μάλιστα ὅταν περιέχῃ πληροφορίας ἐνδιαφερούσας καὶ ὀφειλοβίνας, ὅπως εἶνε αἱ ἰδικαί σου; Ἢ μὴν ἐνόμισες ὅτι εἶνε κουμπάροι μου, αὐτοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀπαντῶ; Θὰ πῇ λοιπὸν ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου δὲν ἐλήφθησαν. Ἂν θέλῃς τώρα, ξαναγράψε μου τὰς πληροφορίας σου ἐν τάξει, νὰ τας δημοσιεύσω.

Τὸ *Μαῦρο Σύννεφο* [ΣΕ] ἔκαμε πάλιν νὰ μου γράψῃ πολὺν καιρόν, καὶ διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἑαυτόν του, τῷ ἐπέβαλε νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν που νὰ κάμνῃ γιὰ δυό. Πολὺ ὡραία ἐπιστολή, καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰποσπάσω μερικά, ἀπὸ τάστεῖά της τοὐλάχιστον,— διότι ἔχει καὶ τραγικά,— διὰ νὰ γελάσετε καὶ σεῖς, ὅπως ἐγέλασα κ' ἐγώ. Εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησίν του ἀπαντῶ: ὄχι, ἡ *Ἀγρυρόηχος φωνὴ* μοῦ ἔγραψε περὶ ἄλλου μικροῦ δημοσιογράφου.

Τὴν Κλήρωσιν, *Ἀνδρεία Σουλιώτισσα*, καὶ τὴν 11 Κυριακὴν θὰ τας ἴδῃς ὅταν δημοσιευθοῦν. Ὅταν τις εἶνε γραμμένος συνδρομητὴς μου διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ μεταβῇ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, πληρόνει τὴν διαφορὰν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς του, καὶ ἐπὶ πλέον 50 λεπτὰ διὰ τὴν νέαν ταινίαν. Ἡ διαφορὰ ἀναλογεῖ πρὸς λεπτὰ 45 – 50 δι' ἕκαστον μῆνα, κατὰ τὴν τιμὴν τοῦ χρυσοῦ.

Κρόταλλε καὶ *Μαυδαριτοφάγε*, σᾶς παραπέμπω εἰς ὅσα ἀπαντῶ ἀνωτέρω πρὸς τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου.

Πλανῆτα Ἀφροδίτη, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξεύρῃς ὅτι τὸ δεύτερον θὰ μένῃ ἄκλειστον· ὁ Πλανήτης Ἀφροδίτη, τοῦ Πλανήτου Ἀφροδίτη, τὸν Πλανήτην Ἀφροδίτη κτλ.

Ἡ *Νεαρὰ Ὕπαρξις* [ΕΕ] ἐλυπήθη πολὺ ποῦ ἐπρόλαβεν ἄλλος καὶ ἐνέγραψε τὸ πτωχὸν παιδίον τῶν Πατρῶν καὶ μοῦ ὑπόσχεται ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ φυλάττῃ ἀτὰ χρήματά που πεκᾶ διὰ γλυκίσματα· καὶ θάνανεώνῃ τὴν συνδρομήν του κατ' ἔτος. Πρὸς τὸ παρὸν μοῦ στέλλει μίαν δραχμήν, διὰ νὰ στείλω εἰς τὸ πτωχὸν παιδίον Π. Κ. ἕνα τόμον ὁποιον θέλει Ὁ Π. Κ. λοιπὸν ἂς ἐκλέξῃ.

Ἀμαρυλλὶς [ΕΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου τρεῖς ἐπιστολάς σου, τὰς ὁποίας ἔλαβα σχεδὸν συγχρόνως· ἐκείνην ποῦ μου γράφεις τόσα ἔξυπνα διὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαΐδωνος περὶ ζέστης τὴν ἄλλην ποὺ μου γράφεις διὰ τὰς καλάς σου φίλας τῆς Χαλκίδος, καὶ τὴν βραχεῖαν μὲ τὸ Π Πνεῦμα (τὸ ὁποῖον ὅμως εἶνε πολὺ παλαιόν.) Ἐνοεῖται ὅτι αἱ τρεῖς αὗται ἐπιστολαὶ ἔχουν πάρα πολλὰς πληροφορίας, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τας δημοσιεύσω ὅλας· ἐκλέγω κατὰ τύχην.

«Καλὲ τί γέλια εἶνε ἐκεῖνα ποὺ μὲ κάμνεις νὰ κάμνω μὲ τὸν Ἄσωτον Υἱόν—μοῦ γράφει ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*. α' Ἄ, εἶνε ἐξαίσιος αὐτὸς ὁ κ. Βαλεντῖνος. Προχθὲς μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ρόπτρου, ἐσκέφθην νὰ κάμω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον εἰς δύο σπίτια τῆς γειτονιᾶς, γιὰ γοῦστο. Ἀλλὰ δὲν ἐγίνετο (εὐτυχῶς!) διότι ὅλα τὰ σπίτια τοῦ δρόμου μας ἔχουν ἠλεκτρικὰ κουδούνια. « Καλλίτερα, *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης*, διότι θὰ ἔκαμνες πολὺ ἐπικίνδυνον παιγνίδι διὰ τὴν ράχιν σου.. — Ὅλοι τελοσπάντων κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν Ἄσωτον Υἱόν. Καὶ τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, εἰς τὴν ὡραιοτάτην σου ἐπιστολὴν [ΕΕ], μοῦ γράφει ὅτι ἕνα ζωηρὸν παιδὶ εἰς τὴν γειτονιάν των, τὸ ἔβγαλαν Βαλεντῖνον.

Ἡρωΐς τοῦ Ζαλόγγου, μετὰ τὴν ὑπερμεράν διήγησίν σου ἀράπη ἐπερίμενα νὰ μου εἴπῃς: «Ἔβαφα ἐξύπνησα» ἢ «ἡ Ἀστυνομία εἰδοποιηθεῖσα τὸν συνέλαβε». Διότι βεβαίως, ἢ ἐτὸν ὕπνο σου τὰ εἶδες αὐτά, ἢ τρελλὸς ἦτο ὁ ἀράπης. Φάντασμα μόνον δὲν ἦτο, διότι φαντάσματα δὲν ὑπάρχουν.

« Ἀπόλαυσις, τρυφή, μαγεία, ἀναψυχή, δρόσος.» Ὅλας αὐτὰς τὰς λέξεις μεταχειρίζεται ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος*, διὰ νὰ μου παραστήσῃ τὴν ἐντύπωσίν του ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν παλαιῶν μου τόμων καὶ τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης μου. Καὶ ξέρετε πόσα ἐν ὅλῳ ἠγόρασε διὰ τὰς Διακοπάς; Δεκαπέντε, ὁ ἀθεόφοβος!—Ἀλλὰ θὰ τα ἔχῃ καὶ τοῦ χρόνου, καὶ πάντοτε.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀνθοφόρον Ἄρμα* (Δ. Γ. Δ. αὐτὸ σου ἐξέλεξα· ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ σχίζῃς τὰς ἐπιστολάς, ἀλλὰ θὰ μοῦ τας στέλλῃς καὶ συχνότατα·) *Θεὸν τῆς Θαλάσσης* (Δ. Β. σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον· ἐκ τῶν ψευδωνύμων που προτείνεις αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον·) καὶ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* (Τ. Σ. Φ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: τὸ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* ἀσπάζεται τὸν *Ν. Χρυσοκάκην* καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Πειραϊκὴ Νύξ* ἀσπάζεται τὴν *Βασιλικὴν Γ. Δουκάκη* καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· ἀσπάζεται δὲ τὸ *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* καὶ τὸ ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν Δίδηψίν· —ἡ *Ἀθῶα Καρδία* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι μόλις συμπληρώσῃ 50 τετράδια Μ. Μυστικῶν, θὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον διὰ 50 εἰκονογραφημένων ταχυδρομικῶν δελταρίων· τὰ δελτάρια αὐτὰ θὰ εἶνε ἀμεταχείριστα, ὡραιότατα, καὶ θὰ τα στείλῃ εἰς τὸν βραβευθησόμενον ἐντὸς φακέλλου, διὰ νὰ τα λάβῃ ἀνέπαφα· — ἡ *Βεατρίκη* ἀσπάζεται τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* καὶ το ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Ὑπάτης· τὴν δὲ *Ἰφιγένειαν Καφοπούλου*, ἂν ἐξακολουθῇ τὴν ζωγραφικήν· — ἡ *Ναυσικὰ* ἀσπάζεται τὴν *Εὐφροσύνην Προσαλέντη* (τῆς ὁποίας ἡ ἐξαδέλφη εἶνε θεία της) καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν· ἀσπάζεται καὶ τὴν *Ζεβιδωμένην*· — ἡ Μ. Σ. πληροφορεῖ τὸν *Λεσκὸν Κρῖνον* ὅτι ἔλαβε τὰ ὡραῖόν του τετράδιον καὶ τὸν συγχαίρει διὰ τὴν πείσιν του καὶ διὰ τὸ παράξενον ὄνομά του, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ γειτονες, δὲν ἐγνώριζεν ἕως τώρα· — ἡ *Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξις* ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ ἔχῃ Ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μαρίαν Μ. Θεοτόκη*· — ἡ *Κόρη τοῦ Στρωμεῶνος* ἀνασπάζεται τὸ Πεπρωμένον καὶ το πληροφορεῖ, ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῳ φανερώσῃ τὸνομά της, καὶ ἂν δέχεται, ἂς τῳ στείλῃ τετράδιον μὲ τὸνομά του· ἡ αὐτὴ ἀσπάζεται τὴν *Μικρὰν Βιβλίστριαν* καὶ της ζητεῖ ἀλληλογραφίαν, διότι εἶνε καὶ αὐτὴ βιβλίστρια· — ὁ *Ἄγγελος Ἀγγερινὸς* εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὰ συγχαρητήρια των τὸν *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* καὶ τὴν *Ροδίαν Κυνηγέτιδα* τὴν ὁποίαν ἀντιχαιρετᾷ· — τὸ *Μαῦρο Σύννεφο* παρακαλεῖ τὸν *Νυχτοκόρακα* νὰ του στείλῃ τὴν διεύθυνσίν του διὰ νὰ του γράψῃ τὸνομά του· — ἡ *Ξανθὴ Μαυρομάτα* ἀσπάζεται τὴν *Σιωπηλὴν Νύκτα* καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι διαμονή της εἶνε αἱ Πάτραι, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομά της. — ἡ *Τοφλόμυγα* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Ἰωάννα Καλμούχου*, ἐκ Κερκύρας καὶ ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλλαξε ψευδώνυμον· — *Ροδία Κυνηγέτις*, χαιρετᾷ τὸν *Σίρ- Λὰ Φαλουὴ ἀζ* καὶ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, ἀσπάζεται δὲ τὴν *Πειραμέτην Καρδούλαν*, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς Βιέννην· — τὸ *Αἰγαῖον Πέλαγος* ἀσπάζεται τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν κάρταν, κ' ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθοῦν δι' ἀλληλογραφίας· — ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ*, συγχαίρει τὸν *Ἀστεμερενὸν τοῦ Κόσμου* διὰ τὸ βραβεῖόν του· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἀσπάζεται τὴν *Κυκλαμὶν* καὶ τὴν *Φροῦ-Φροῦ*, πληροφορεῖ δὲ τὸν *Κουασιμόδον* ὅτι ἔμαθε τὸνομά του, καὶ νὰ μὴ θυμοῦνται τόσον πολύ, διότι ὁ θυμὸς χαλνᾷ τὸ χρῶμα· — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* ἀσπάζεται τὴν *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα* καὶ ἐξεπλάγη πολὺ διὰ τὸνομά της· ἀλλ' ηὐχαριστήθη διότι ἦτο ὄνομα φίλης ἀγαπητῆς· πληροφορεῖ τὸ *Νασίμαχον* ὅτι τάχιστα θὰ ἐκπληρωθῇ ἡ παράκλησίς του, ζητεῖ δὲ τὸ νέον ψευδώνυμον τοῦ *Νυχτοκόρακος*· — ὁ *Α. Γ. Ἀναγνωστόπουλος* ζητεῖ τάχιστα καὶ τὴν διαμονὴν τῆς *Νεαρᾶς Ὑπάρξεως*· — ἡ *Μέλισσα* τοῦ Ὑμηττοῦ πληροφορεῖ ὅσους ἐζήτησαν μέλι, ὅτι ἔφερεν ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν Ὑμηττὸν καὶ εἰμπορεῖ νὰ σας στείλῃ· ἀσπάζεται δὲ τὴν *Κεσυκισυρίστραν* καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι διέρχεται θλιβερῶς τὰς διακοπάς, μὴ βλέπουσα πλέον τὴν Λαγουδοκεφαλὴν· — τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* πληροφορεῖ τοὺς ζητήσαντας ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ φανερώσῃ οὔτε τὸνομά του οὔτε ταχυδρομικά του, ἀλλὰ μόνον τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του, ὁ ὁποῖος πρὸς τὸ κρὸν εἶνε ἡ Ἑλλάς — ὁ πρώην *Θεσσαλικὸς Τάκιτθος* πληροφορεῖ τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι*, ὅτι ἐπειδὴ προσεπάθησε νὰ διαβῇ ἐμπόδιον, ἔφερε τὸ ποθούμενον εἰς τοιαύτην κατάστασιν· — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπεσσῶν* ἐρωτᾷ τὴν *Εὐφημίαν Ἀκριβοῦ* πῶς περνᾷ εἰς τὰς Σπέσσας· — ἡ *Ἰτέα* εὐχαριστεῖ τὸ εὐγενὲς *Κρητικὸν Κάστανον* διὰ τὸ ὡραιότατον δῶρόν του, καὶ πληροφορεῖ τὴν *Ἀκτῖνα τῆς Ἐλευθερίας* ὅτι τῳ στέλλει ἓν ποίημα πρὸς ἀνάγνωσίν του.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* μὲ τὸ *Στήριγμα Μητρός*, *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* καὶ *Βοεροπούλαν*· — ἡ *Βεατρίκη* μὲ τὴν *Μόνωσιν*, *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Λευκὸν Κρῖνον*, *Ἰτέαν* καὶ *Βίγλαν*· — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὴν *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*, *Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου*, *Ἀνέλπιστον Χαράν*, *Γέρω- Κροῦγερ* καὶ *Ἐρημίτιδα*· — ἡ *Κωπηλάτις Κόθρου* μὲ τὴν *Μόνωσιν*, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα*, *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* καὶ *Ἀριστέα*· — τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα* μὲ τὴν *Δάλιαν*, *Βέρ- Ζώην*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Σερπαντὲν* καὶ *Λόρδον Βύρωνα*· — τὸ *Ἐλληνικὸν Ἐδαφος* μὲ τὴν *Λῦραν τῆς Κερκύρας*, *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ *Βίγλαν*· — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*· — ὁ *Κάβο Κόρακας* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Ἀγριοβιολέττας*, *Χρυσὸ Ψαράκι* καὶ *Μεσολογγιτάκι*· — ὁ *Παριοιτὸς Ἀριστοκράτης* μὲ τὴν *Βίγλαν*, *Χαλκιδέα Λιμοκοντόρον*, *Βίκτωρα Οὐγγω*, *Λῦ-Λῦ-Χὰν* καὶ *Κάρμεν Σίλβα*· — ἡ *Μά-*

νωσις μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*, *Ἀνθύλλιον τῆς Ἐρήμου* καὶ *Περίλυπον Κερκυραίαν* — ὁ *Ἐλπιδοφόρος* μὲ τὴν *Ναυσικᾶν*, *Δάλιαν* καὶ *Μόνωσιν* — τὸ *Ἄνθος Μαΐου* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Καλῶς Ὥρισες*, *Ἀνεμοζάλην*, *Κλάδον Μυρσίνης* καὶ *Ἀριστέα* — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὸν *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*, *Σὶρ Δὰ Φαλονάζ*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Παριστρίαν* καὶ *Πασίμαχον* — ἡ *Ἄβρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Ζουλεΐκαν* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης*, *Ξανθὴν Βοώπιδα* καὶ *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν* — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναγαΐκοῦ* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Ὕπαρξιν*, *Μαῦρον τῆς Βενετίας*, *Λευκὴν δὲ Μῆλιῶν*, *Μέλανα Ἀδάμαντα* καὶ *Βίκτωρα τὸν Μαῦρον* — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὴν *Πειραϊκὴν Νύκτα*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, *Μικρὸν Βιολιστὴν* καὶ *Μικρὰν Βιολίστριαν* — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸ *Κῦμα τῆς Παλιροίας*, *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας*, *Σερπαντὲν* καὶ *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* — ὁ *Ρόδιος Δόκιμος* μὲ τὸν *Μέλλοντα Δόκιμον*, *Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον*, *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας* καὶ *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα* — τὸ *Ἔδοομον Ἄνθος* μὲ τὴν *Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα* — ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὸ *Μὴ μοῦ Ἄπτου*, *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Μὴ με-λησμόνει*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Κουασιμόδον* — ὁ *Νοσταλγὸς Ἑλλὴν* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας*, *Φαεινὸν Ἀστέρα*, *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* καὶ *Χαριτωμένην Μουρίτσαν* — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸν *Κόλπον τῆς Ἀταλείας*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδόν*, *Πειραϊκὴν Νύκτα* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* — τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Ἑλλὴν Βῶρκε*, *Φιλόμουσον Χαλκιδίδα*, *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* καὶ *Ῥακουλλέκτην τῶν Παρισίων*. — ἡ *Ἑσπερινοῦλα* μὲ τὸν *Κάλυκα Ρόδου* καὶ *Σκόπιν τῶν Ἀθηνῶν* — τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* μὲ τὸ *Κίτρινο Καναρίνι*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Κυκλαμιὰν* καὶ *Λευκὸν Κρῖνον*. — ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Μυστηριώδη Φύσιν*, *Σιωπηλὴν Νύκτα* καὶ *Ἄνθοῦσαν Νεότητα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ **Διάπλασις** πρὸς τοὺς φίλους της: *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* (εἶχε γράψῃ «Σπήλαιον» καὶ ὄχι «Τέμενος» τὸ ἄλλο ἦτο τυπογραφικὸν λάθος· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε καὶ ἔχει.) *Ναυσικᾶν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν· πολλὰς πληροφορίας εἶχες καὶ δὲν ἤξευρα ποίαν νὰ προτιμήσω.) *Ἑκατόγχειρα* (διὰ νὰ τὰ καταργήσω, σημαίνει ὅτι ἦτο ἀνάγκη καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά.) *Καλοθρεμμένον Γάτον* (τὰ τετρόδια ἐλήφθησαν· τὸ ψευδώνυμόν σου θέλεις εἶνε ἐλεύθερον.) *Βίκτωρα τὸν Μαῦρον* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις.) *Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐκλογήν· ἔστειλα τὸ 23ον.) *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην*, *Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν* (γράφε μου ὅσον συχνὰ θέλεις καὶ ἔσο βεβαία ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν πολύ·) *Ἄνθος Μαΐου* (ἐλήφθησαν τῶν 18-21, εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς τὰς λύσεις ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου χωρὶς ὅμως νὰ παρεμβάλλῃς ἐπιστολήν, διότι τότε ὁ φάκελλος πρέπει νὰ κλείσται.) *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* (κ' ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι πολὺ ὁσάκις μοῦ γράφεις· αἱ λύσεις σου φθάνουν ἐγκαίρως.) *Ξανθὴν Μαυρομμάταν* (νὰ σου ζήσῃ ἡ βαπτιστική· μὲ τὸ ὡραῖον ὄνομα· μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σε γνωρίσω, ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας.) *Σερνὴν Κόρην* (ἔστειλα ἐκ νέου· ἡ ὀρνοῦλα μεγαλώνει κ' εὐμορφαίνει, καὶ σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν μυρωμένην κάρταν ποὺ τῆς ἔστειλες.) *Καρδινάλιον Ρισελιὰ* (δὲν εἶνε, καὶ κάμε τας ἀφοῦ τας γνωρίζῃς.) *Ρόδιαν Κυνηγέτιδα*, (νὰ ἰδοῦμεν πλέον πότε θὰ γίνῃ καὶ αὐτό!) *Αἰγαῖον Πέλαγος*, *Μάγκαν τῶν Παρισίων* (ἔστειλα.) *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (εὖγε, σὲ συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν· ἀλλὰ νὰ μὴν εἶσαι τόσον ἀνυπόμονος, διότι αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μ δημοσιεύονται μὲ τὴν σειρὰν καὶ ἀναλόγως τοῦ χώρου ποὺ ἔχω.) *Ν. Λ. Σισίνην* (ἔστειλα τὸ «Εἰς τὴν Θάλασσαν».) *Φαγὴν Ἀν Καμπᾶ* (εὐχαριστῶ πολύ.) *Μινώταυρον* (εἰπὲ εἰς τὴν ἀδελφήν σου ὅτι ἔγινε καὶ θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς·) *Ἀλλουρον* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ δελτάριόν σου· γράφε μου κάποτε·) *Λευκὸν Κρῖνον* ([ΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν· ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Ἥρωα τοῦ Σουλίου* (αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές· πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ρίψω τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸ καλάθι;) *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* (καλὸ ταξεῖδι· χαίρω ποὺ σου ἀρέσει ὁ «Ἄσωτος Υἱός».) *Κεντρὶ* (ἔστειλα·) *Κωρύκειον Ἄντρον* (κλὰ τὰ Π. Πνεύματα, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ γράψῃς μαζί μὲ τὴν ἐπιστολήν· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· ἡ πληροφορία σου δὲν δημοσιεύεται διότι ἀλληλογραφία μὲ κορίτσι, ἀφ' οὗ εἶσαι ἄγόρι, δὲν ἀνταλλάσσεται διὰ τοῦ Γραφείου μου) *Μέλισσαν τοῦ Ὑμηττοῦ* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῶν ἐξετάσεων·) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([Ε] διὰ τὸ ὡραῖον ποιηματάκι·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* (θέλω νὰποσπάσω μερικὰ ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ τὴν φυλάττω διὰ τὸ προσεχές ποὺ θὰ ἔχω περισσότερον τόπον·) *Θεσσαλικὸν Ὑάκινθον* (πέντε ὡρῶν πεζοπορία, μὲ ἥλιον καὶ μὲ ποδήλατον... εἰς τὴν ράχιν ἄ! μὰ θὰ ἦτο κάτι τι φοβερὸν! οὔτε νὰ ἦτο ἥρως τοῦ Ἰουλίου Βέρν.) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (δὲν ἐχρειάζοντο καὶ τόσαι εὐχαριστίαι·) *Χαμαικέρασον* (εἰς τὸ προσεχές·) *Μυροβόλον Κρῖνον* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, ἀλλὰ νὰ μὴ γράψῃς μὲ κόκκινον μελάνι·) *Ἰωάννην Φαρκοῦ* (τὸ φύλλον σου στέλλεται τακτικὰ εἰς τὸ «Ὀμπρέλιον». μήπως ἄλλαξες διεύθυνσιν;) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν ποὺ λέγεις· ἔστειλα ἐκ νέου·) *Κατσαρομάλλιον*, *Νηνεμίαν* (εὖγε διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα· εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς πρὸς τὴν διδασκάλισσάν σου καὶ νὰ τῆς εἰπῇς διατί δὲν ἐπῆγες νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃς·) *Πρόδικον τὸν Χίον* (ἔστειλα καὶ 12-18) *Πτερωτὴν Ταξειδιδεῖδα* (εἶσαι ἐν τάξει εἰς τὰ Μ Μυστικά·) *Ἰτέαν* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου.
Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἐν ἑκάστῳ περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

336. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου πλανήτης
Καὶ ὀρυκτὸν τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ γίνεται πολίχνη
Ἑλληνική τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρυστάλλου.

337. Συλλαβόγριφος

Δύο ἔχει συλλαβάς
χώρα που εὔκολα θὰ βρῆτε
Καὶ μὲ κάθε συλλαβήν,
σᾶς τ' ὀρκίζομαι, ὦ λύται!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Σημαιοφόρου

338. Στοιχειόγριφος

Γλύπτης ἀθάνατος μὲ κεφαλὴν
Γίνομ' αἰώνιος χωρὶς αὐτήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θάλας τῆς Γεωργίας

339. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον

1.— Πολλάκις ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος ἀνέστησε νεκρούς.
2.— Τὸν Κανάρην ἀπεθανάτισε καὶ ὁ Ὠλύγγω.
3.— Τὰ καλὰ ἤθη λαμπρύνουν τὰς κοινωνίας,
4.— Ἶρις, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἑστία ἀρχαῖαι θεαί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Στρυμώνος

340. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν οὐράνιον σῶμα

+ * * * * = Χρονικὴ διαίρεσις
* * + * * * = Ἀρχαία πόλις.
* * * + * * = Ἐπίσημος Ρωμαῖος
* * + * * * = Ἐπίσημος Ἀθηναῖος
+ * * * * * = Ἔντομον μικρόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οἰδίπποδος Τυφάνου

341-342 Λογοπαίγνια

1.— Ποία νῆσος ἀλέθει;
2.— Ποία νῆσος δὲν ἠξεύρει τίνος εἶνε;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀφροδίτης Β. Σηλυβρίδου.

343-345. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποταμῶν

1.— Τὰ λυσόχαρτα εὑρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.
2.— Τὰ μεσίστια σήματα δεικνύουν πένθος.
3.— Ὁ Ἰωσὴφ ἦτο ὀκαδὸς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουνάβεως

346. Φωνηεντόγριφος μετὰ μαγικοῦ γράμματος καὶ ἀκροστιχίδος.

θμς - θλσσ - σρξ - λμβρ

Τῇ βοηθείᾳ τῶν συμφώνων τούτων καὶ δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας φορὰς θέλετε ἐπαναλαμβανομένου, σχηματίσατε τέσσαρες λέξεις. (Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δὲν θὰ μεταβληθῇ.)

Κατόπι, τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν λέξεων τούτων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσε ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ δεύτερα γράμματα νὰ σημαίνουν ἐκείνην, ἡ ὁποία πρώτη σᾶς ἐδάσταξεν εἰς τὸν κόσμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους.

347. Φωνηεντόλιπον.

λκ - * - γτς κ - χρν - τ - πντκ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλπου τῆς Ἀτταλείας

348. Γρῖφος.

Τί; ΧΜΠς TV

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτός

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21.

225. Ἔνδυμα (ἐν, δεῖ, μά.) — 224. Ἐλένη· ὠλένη. — 225. Ρῆμα· ἡμερ. — 226. Δαίμων· Ἄμμων.

227. ΚΑΤΑ (πάντΑ ΤΑ Καλά..) 228. Ἔξις,
ΑΓΑΝ (ΘεοΝ ΑΓΑπα..) λέξις, λῆξις,
ΤΑΦΗ (τασεινΗ ΦΑΤνη...) ῥῆξις, ῥῆσις,
ΑΝΗΡ (ΕΙΡΗΝΑῖος.) ῥύσις, φύσις.

— 229. — Ὁ Πάπας Πῖος (κῖος) — 230-232. α') Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΜΑ: *στόμα, Μάρος, ἅρμα, Μάϊος, νῆμα.* β') Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΠΡΩ: *πρῶτος: πρώϊμος, πρῶρα, πρώϊος πρώην.* γ') Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΚΥ: *κῦτος, Κύπρος, κυρῶ, κῦρος, κύων.* — 233. ΖΑΜΑ, ΓΕΛΑ, ΑΛΒΑ (ΖωΓράφική, ΆπΕλΛῆς, ΜοΛυΒδος, ΆδΑμΑς.—.) — 234 Ἄναψε τὸ λυχνάρι πρὶν σ' εὑρῇ ἡ νύχτα. — 235. Κάλλιον ἡ πρόνοια ἢ ἡ μεταμέλεια.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὁλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια τοῦ ἐξωτερικοῦ. Διευθύνσις: Hercule Tornazakis, Alexandrie (Egypte) (Β—57)

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια. Ἀπάντησις ἀσφαλὴς καὶ ταχεῖα. Mlle Hélène Avierinou, Alexandrie (Egypte) (Β—58

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα Γαλλικὰ παυθείσης ἐκδόσεως λεπτῶν 1, 2, 3, 4. 20, 30, 35, 40, 50, 75, διὰ τουρκικῶν παυθείσης ἐκδόσεως. — Gregoire J. Piperidès, Adalia (Turquie). (Β—59)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.